

Arrest

nr. 213 951 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).”

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 97 895 van 26 februari 2013 omdat de commissaris-generaal rechtsgeldig kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling voor het bedrijf BNN, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen door de taliban die daaruit zouden zijn voortgesprongen. Tevens werd geoordeeld dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming verklaart andermaal problemen te hebben gekregen nadat hij in 2017 terugkeerde naar Kabul. De taliban en daesh zouden verzoeker hebben verweten dat hij ongelovig is geworden en nemen het hem nog steeds kwalijk dat hij ooit voor het bedrijf BNN werkte.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn taskara, een document van IOM, een "voluntary travel certificate" van de Afghaanse ambassade in Brussel, een klacht die verzoeker bij de autoriteiten van Surkhrod indiende, een klacht gericht aan de veiligheidsdiensten van het district, een brief waarin de autoriteiten de telefoonmaatschappij MTN om medewerking vragen, een brief van de ouders van verzoekers regio die zijn problemen bevestigen, een klacht die verzoekers broer bij de autoriteiten indiende toen verzoeker vermist bleek en drie foto's waarop verzoeker te zien is.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Waar verzoeker erop wijst dat de commissaris-generaal het gehoor op 8 juni 2018 liet doorgaan met medewerking van een tolk die het pashtou machtig is terwijl in de bijlage 26 duidelijk vermeld staat dat hij een tolk Dari heeft gevraagd, wijst de Raad erop dat om een andere tolk kan worden verzocht indien deze vraag als geldig wordt beschouwd. In casu blijkt evenwel dat verzoeker niet gevraagd heeft om een andere tolk. Verzoeker antwoordde overigens bij aanvang van het gehoor duidelijk dat hij de tolk begreep: "Begrijpt u de tolk tot dusver? Ja. Het is onze taal, Pashtou en Dari" (adm.doss., stuk 8, gehoorverslag 8 juni 2018, p. 2). Uit de eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt verder dat verzoeker en de tolk geen enkel fundamenteel probleem kenden wat betreft de vertaling.

In de mate verzoeker tevens hekelt dat het gehoor bij CGVS in het Engels gevoerd werd zonder bemiddeling van een tolk Engels/Nederlands, stelt de Raad vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uit gaat dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Zijn verklaringen opgenomen bij DVZ, het gehoorverslag van op het CGVS en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor onderhavige procedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS, 3 september 2008, nr. 185.993). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert niet dat de protection officer zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, in casu het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Verzoeker toont voorts op generlei wijze aan dat de protection officer het Engels onvoldoende machtig zou zijn geweest om zich in deze taal uit te drukken en zelf de rol van tolk waar te nemen. Dat dit zo was, kan gelet op de inhoud van het CGVS-gehoorverslag verder niet worden aangenomen. Zo blijkt uit nazicht ervan dat verzoeker zijn verklaringen kon afleggen en dat zijn advocaat niet gehinderd werd om het interview in het Engels te volgen, desnoods tussen te komen of te corrigeren. Verzoeker noch zijn raadsman, die hem bijstond tijdens het gehoor, heeft tijdens het gehoor, behoudens enig voorbehoud vanwege de advocaat bij aanvang van het gehoor, enig gewag gemaakt van vertaalproblemen bij de vertaling van het Engels naar het Nederlands door de interviewer. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag, inaccuraat zijn; verzoeker duidt op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door zich louter af te vragen of de notities van de dossierbehandelaar wel een getrouwe weergave zijn van zijn verklaringen, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het uiten van kritiek, waarmee hij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht.

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing overgaat tot een inhoudelijk onderzoek van de aangevoerde stukken en dat zij de facto een onderzoek ten gronde doet, maar deze stelling mist feitelijke grondslag. Wat verweerder wel doet in de bestreden beslissing is op

een gemotiveerde wijze de nieuw afgelegde verklaringen en neergelegde documenten beoordelen en hieruit de gevolgen trekken voor wat betreft de door verzoeker aangevoerde vrees. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek. Of een aangebracht gegeven hierop wijst houdt ook verband met de bewijswaarde van dit gegeven en de verwerende partij vermag dit dan ook te beoordelen en hieruit gevolgen te trekken voor een aangebracht element dat verband houdt met dit gegeven. Door verzoeker te hebben gehoord, heeft de commissaris-generaal aldus evenmin zijn bevoegdheid overschreden. Bovendien toont verzoeker niet aan hierdoor te zijn benadeeld gezien hij in de mogelijkheid werd gesteld zijn vluchtmotieven zoals uiteengezet bij de Dienst Vreemdelingenzaken te verduidelijken bij het Commissariaat-generaal en er zijn argumenten kracht bij te zetten.

Voorts volhardt verzoeker dat hij destijds wel degelijk als chauffeur van de directeur van het bedrijf BNN Logistics werkte. De gekunstelde verklaringen in het verzoekschrift, namelijk dat hij bij de vraag "wat u transporteerde" begreep als "wat het transportbedrijf transporteerde" gezien hij reeds herhaaldelijk had uitgelegd dat hij de chauffeur van de directeur was, overtuigt de Raad allerminst. De vraagstelling was duidelijk en niet vatbaar voor interpretatie (adm.doss., stuk 8, gehoorverslag 8 juni 2018, p. 6-7). Bovendien werd reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling bij voormeld transportbedrijf. Dat verzoeker dienaangaande opnieuw inconsistente verklaringen aflegt, bevestigt alleen maar de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid hieromtrent.

Nergens uit verzoekers verklaringen is voorts gebleken dat hij, in geval hij opnieuw terugkeert naar Afghanistan, ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat men hem als ongelovige zouden beschouwen. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan anders gepercipieerd en geïsoleerd zal worden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een simpel leven in het dorp leidde, op de velden van zijn familie werkte, in het huwelijk trad en geen problemen kende met de mensen van zijn dorp. De commissaris-generaal lijkt derhalve terecht te oordelen dat het niet aannemelijk is dat de taliban iemand zoals verzoeker, dan met de dood zouden bedreigen.

6. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er opnieuw op dat de bestreden beslissing genomen wordt in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in het district Surkhrod geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 september 2018, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst neer te leggen met een psychiatrisch verslag waaruit blijkt dat zij gevolgd wordt door een psychiater. Verzoekende partij wijst erop dat zij een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend nadat zij terugkeerde naar Afghanistan. Verzoekende partij wijst erop dat het essentieel is te kijken naar de oorspronkelijke motieven, en daaruit dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij eens terug in Afghanistan opnieuw belaagd en mishandeld werd door de Taliban en Daesh en over deze nieuwe gebeurtenissen en problemen niets terug te vinden is in de beschikking.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 26 september 2018 opgenomen grond.

De Raad herneemt vooreerst dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij geweigerd werd bij 's Raads arrest nr. 97 895 van 26 februari 2013 omdat de verklaringen van verzoekende partij over haar tewerkstelling voor het bedrijf BNN ongeloofwaardig werden bevonden, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen door de taliban die daaruit zouden zijn voortgesprongen. Verzoekende partij herhaalt dat zij ooit voor BNN Logistics gewerkt heeft en stelt dat deze tewerkstelling mede aan de basis lag van de problemen die zij begin 2018 met de taliban en Daesh zou hebben gekregen. Verzoekende partij beperkt zich derhalve tot een verwijzing naar dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig werd bevonden. Evenmin slaagt zij met deze bijkomende verklaringen, die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, er in aan te tonen dat zij eens terug in Afghanistan opnieuw belaagd en mishandeld werd door de Taliban en Daesh omwille van deze ongeloofwaardig bevonden tewerkstelling voor BNN Logistics. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker aangaande deze tewerkstelling opnieuw inconsistente verklaringen aflegt. Voormelde beschikking, waarbij de grieven van verzoekende partij werden onderzocht, luidt dienaangaande als volgt: *“Voorts volhardt verzoeker dat hij destijds wel degelijk als chauffeur van de directeur van het bedrijf BNN Logistics werkte. De gekunstelde verklaringen in het verzoekschrift, namelijk dat hij bij de vraag “wat u transporteerde” begreep als “wat het transportbedrijf transporteerde” gezien hij reeds herhaaldelijk had uitgelegd dat hij de chauffeur van de directeur was, overtuigt de Raad allerminst. De vraagstelling was duidelijk en niet vatbaar voor interpretatie (adm.doss., stuk 8, gehoorverslag 8 juni 2018, p. 6-7). Bovendien werd reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling bij voormeld transportbedrijf. Dat verzoeker dienaangaande opnieuw inconsistente verklaringen aflegt, bevestigt*

alleen maar de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid hieromtrent.” De Raad kan niet anders dan, in navolging met de commissaris-generaal, vaststellen dat het feit dat verzoekende partij haar recente problemen met de taliban en Daesh opnieuw in verband brengt met haar werk, de geloofwaardigheid ervan teniet doet.

Wat betreft de beweerde vervolgingsfeiten, wijst het Commissariaat-generaal nog op het volgende: *“Wat de beweerde vervolgingsfeiten zelf betreft, wijst het CGVS verder op het opmerkelijke feit dat de Taliban en Daesh u geruime tijd meermaals per dag zouden hebben gebeld met de boodschap dat u zou worden gedood (CGVS, p.9), maar dat anderzijds blijkt dat zij u weliswaar zouden hebben geslagen maar u verder wel in leven lieten. U argumenteert dat ze misschien dachten dat u dood was en niet meer ademde (CGVS, p.14), wat maar matig kan overtuigen. Mochten de strijders van bijvoorbeeld Daesh werkelijk menen dat u een afvallige bent die het christendom komt promoten (CGVS, p.11), dan zou kunnen worden verwacht dat zij doortastender en meedogenlozer te werk gaan. Bovendien wijst het CGVS op het opmerkelijke feit dat u bij de DVZ nog geen enkele melding maakte van de betrokkenheid van Daesh in dit verhaal (verklaring volgend verzoek van 22 mei 2018). Mocht u werkelijk zijn bedreigd door Daesh, dan zou u dit zeker ook zo gezegd hebben bij de DVZ. Ook als het CGVS u vraagt of er in de door u neergelegde documenten iets over Daesh wordt gezegd, blijkt dit niet het geval. U argumenteert dat u niet Taliban én Daesh mag vermelden en dat de Afghaanse autoriteiten willen dat u zich beperkt tot het benoemen van één groepering (CGVS, p.9). Dergelijke uitleg kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Bovenstaande argumentatie toont aan dat u het opnieuw niet geloofwaardig maakt dat u in uw land van herkomst het slachtoffer van vervolging zou zijn geworden of dreigen te worden.”*

Met de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden door te gronde te oordelen over de geloofwaardigheid van de aangebrachte nieuwe feiten, waar in voormelde beschikking wel degelijk werd op ingegaan, brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij die de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten. Ook ter terechtzitting brengt verzoekende partij geen dwingende argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen.

Het medisch attest van 15 oktober 2018 vermag de geloofwaardigheid van verzoekende partij niet te herstellen. In voormeld attest opgesteld door een psycholoog werkzaam bij “Savoir être ASBL” wordt gemeld dat verzoekende partij onder psychotherapeutische begeleiding is en dat zij lijdt aan chronische stress ten gevolge van de agressie vanwege de taliban en de schedelbreuk als gevolg hiervan.

Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenals uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat de gehoren op een normale wijze hebben plaatsgevonden. Zoals haar advocaat ook op het einde van het gehoor op 8 juni 2018 heeft opgemerkt (notities persoonlijk onderhoud, p. 17), heeft verzoekende partij aandachtig en gedetailleerd geantwoord op alle vragen. Noch verzoekende partij noch haar raadsman maakten enig gewag van medische/psychologische problemen. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekende partij hiervan nergens enige melding gemaakt. Niets wijst er aldus op dat de voorgehouden mentaal-psychologische toestand van verzoekende partij tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Verzoekende partij slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale toestand de oorzaak is van haar incoherente en tegenstrijdige verklaringen.

Het attest kan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas evenmin herstellen of als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen. De psycholoog heeft zich hiervoor immers enkel kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partij, daar er aangenomen kan worden dat hij zelf geen ooggetuige was bij de beschreven feiten, waardoor dit attest geen uitsluitel geeft over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Daarenboven stelt zich de vraag op basis waarvan de schedelbreuk waarvan sprake in het attest werd vastgesteld.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS